

זֶרע שְׁמַשּׂוֹן

פנינים יקרים וקדרים מהתורת הגאון המכובל חסידא קדישא
הרבי מוה"ר שמשון חיים ב"ר חמוץ מיכאל נחמנני וליה"
מה"ס 'ודע שמשון' ותולדות שמשון' נלב"ע ו' אלול תקל"ט ומוקם קרדו לא נודע
שהבטיח של הלומד בספריו יזכה לישועות ונפלאות לבני חי ומזוני

568

פרשת ויקהיל - פרה תשפ"ה

• **זרע שימוש הלימוד שמשפיע ישועות** •

ובנתנית הצדקה שהפרוטה שהיא כמו נקודת קטנה וrms' לאות י"ד
חוורע הנוטן rms' לאות וא"ו, חמיש אכבעות הנוטן rms' לאות ה"א
דאשונה, וחמש אכבעות המקובל rms' לאות ה"א אחדרונה עי"ש בדבריין.
ולך היה שנטעלו הנשיאים ולא הביאו את צדקתם ונודבתם,
וכביכל נחסר עניין התיקון זהה בחיבור העליון שבשמו יתרברך, لكن
מכהנגד מדה נחסר מהם האות י"ד שרווח לשמו יתרברך, כי כביכל
פגמו בשמו יתרברך. (זע שמשון פרשׁתנו את הוראה שם עוד טעימים נפלאים)

**בביאור נפלא מדוע היה צריך הקב"ה להמליך
עם משה על מניini באלאל**

ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא ה' בשם עצלאל בון אורי בון חוי למשה יונדה (לה: ל): בغمרא (ברכות נה). דרשו מפסוק זה שהקב"ה נמלך עמו משה לגביו המינוי של בצלאל, וכן משה נמלך עמו בני ישראל אם ווצים שהוא יהיה ממונה על העבודה. ומכאן לומדים לדורות שצעריך תמיד להימליך עם הציבור כמשמעותם עליהם פרנס. **ולכואורה יש להבין מאיזה טעם היה צד שלא היה בצלאל הגון לפניו משא עד שהוחזר הקב"ה להימליך עם משה על כך, מה שהחזרכו להימליך עם הציבור מובן, כי אכן ראוי שלא ימננו פרנס עליהם לפני שנמליכים עליהם, אך משה שהוא נשאר פרנס מעל כלום מהו איכפת ליה מי ימונה על הציבור עד כדי שיש לחושש שלא יהיה חפץ ברצו הבהיר**

יש לישב עפ' מה דນפסק בשו"ע (ז"ד סמן רמ"ב סעיף ג) בדין דאסור לאדם להורות הלכה בפני רבו, ובפני רביו שאינו מובהק יכול להורות עם נטילת דשות מריבו, בכפניהם רבו מובהק שרוב חכמו ממנה אסור להורות אחר נטילת דשות.

והנה בצלאל היה דברים שהיה צריך לפ██וק במעשה המשכן, כגון באה שמצינו שעשה את המשכן תחילה לפני הכללים, ועשאה שלשה ארוןות בארון שלא לדברי משה, ואם כן היה חייב להיות שם לא יהיה רבו מובהק שאז לא יועל נטילת דשות ממשה, ומושום כן הדגיש הכתוב לומר 'אמלא' אותו רוח אלקים בחכמתה בתבונת ובדעת', ובכך יהיה רוח חכמתו של בצלאל מהקב"ה ייחשב תלמיד של הקב"ה ולא ייחשב כתלמידי מובהק של משה, ובכך יועל קבלת דשות ממשה שיוכל להוראות בצלבב בפיו בית אינוי תלמיד טורקי שלל.

ומעתה מבואור היטב הטעם שהוא ציריך הקב"ה להימלך במשה למןנות את בצלאל, שהכוונה בכך הייתה שישכים משה לתת רשות לבצלאל להורות בפניו, ואם לא היה הקב"ה נמלך ממשה לא היה בכלל בצלאל לעשות את המשקן. (ודע שמשמעות פרשטי כי תשאאות ב)

אמירות שמון

**רמז בפסוק לדין ההולך במדבר
ואינו יודע אימתי שבת**

לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת' (לה ג): נראה לפ拉斯
דייש כאן רמז למה שאמרו בגמרא (שבת סט): היה מהלך במדבר ואין
ידעו אימתי שבת, מונה ששה ימים ומשמר يوم אחד. ומבואר בגמרא
הכוונה, שספר ששה ימים וביום השביעי מקדש, ובכל
יום ויום מותר לו לעשות מלאכה לצורך חיותו של
אותו יום, ואפילו ביום שמקדש בו עי"ש. והיינו
שמפני הספק שיש לו על כל יום ויום, שיתכן
שהוא זה שבת, מחמתן אין אסור לעשות מלאכה
בשבעת ימים רק לצורך שלא ימות באותו היום, ואף
באנו יום שמקדש בו עשו מלאכה לצורך אותו
יום, שהרי מחמת הספק אין לו לעשות מלאכה ביום
אחד לצורך יום אחר, כי בכל יום ויום יש לנו להסתפק
שאול הרים זה שבת.

זה מה שדקדק הכתוב לומר לא תבערו אש בכל
שבותיכם ביום השבת, היינו כשאתה בעיר ובמקומות
ישוב אין אתה מבעיר בשבת, מה שאין כן כשאתה
החל במדבר ואי אפשר לך לדעת אימתי הוא שבת
או תצטרך להביער ולעשות מלאכה בכל יום, אף ביום
שאתה מקדש בו את השבת. (ודע שמשון פרשנינו את ג')

טעם לחסידון האות י"ד אצל הנשיים

ויהנשאם הביאו את אבני השלהם ואת אבני הפלאלים לאפוד ולחתן (לה, כז): בפרש"י מחלוקת מה רואנו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח תחילה ובמלאת המשכן לא התנדבו תחילה, אלא כך אמרו נשיאים יתנדבו החיבור מה שיתנדבו ומה שמחזרין אנו משליימי אותו, כיון שהשלימו החיבור את הכל כמו שנאמר 'ומלאתה הייתה דימת', אמרו ונשיאים מה עליינו לעשוות, הביאו את אבני השוהם, וכך התנדבו בחנוכת המזבח תחילה ולפי שנותעלו מתחילה נהסרו אוות משם והיינו אותן י"ד מתיבת 'ויהנשאם'. ויש לדקדק מדוע נהסרו מהם דוקא אותן י"ד, ומה מידה במדה יש בעונש זה?

ויש לבאר עפ"י שכתב הא"ר ז"ל (שער הליקוטים) שבנתינת צדקה יש לו לאדם לכויין עניין וסוד 'והיה מעשה הצדקה שלום', דהנה בಗלוות נעשה בעונותינו הרבים פירוד באותיות שמו יתברך, שנפרדו אותן ובה מאותיות י-ה, ועל ידי הצדקה נעשה ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיו ונעשה חיבור בין אותיות י-ה לאותיות י-ה. ויש לכויין

עניין טומאת העוסקים בפרה

השפטי כהן ביאר עמוק הטעם שהפרה הייתה מטמא את כל העוסקים בה, וזה לשונו: למה מטמאו הטהורים, לפי שכל העוסקין בה היו מתחכום להמשיך בה כח הטומאה בכך ולא בפועל, כדי שכךיוו ממנה על הטמא, יהיה בה כח לשאוב הטומאה וימצא את מיינו ויתרחק ממנו הטומאה ועי"ש באורו. (פרשת חותק אות א)

ביאור חדש ונפלא בהסביר מה שאמר שלמה המלך אמרתי אחכמה והיא רוחקה ממנני

לימוד התורה שווה לפרה אדומה, שהפרה בא להרחיק החיצונים, ואמרו במסכת ברכות (ה, א) כל העוסק בתורה יסוריין בדילן ממנה, מזקין בדילן ממנה, שנאמר (דברים לב, כד) 'ולחומי רשות' וכו'. וזאת התורה אין ציריך לא עולה לא מנוחה וכו', ולכן אמר שלמה 'אמרתי אחכמה' כשהיאתי חכם ומתעסוקתי הרבה בתורה, אז 'היא רוחקה ממנני', דהיינו שלא הבנתי טעם הפרה, ענן כבר בזכות התורה יש להם לחיצונים להיות נדחים מעיקרים וממן הרואוי היה שלא יהיה לי צורך ממנה עוד. (פרשת חותק אות ב)

משה זכה לגילוי טעם של פרה אדומה מאחר שהשיג מ"ט שערי בינה שרטומים בפרה אדומה

במדרש (במדבר יט, ז) לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחרים חתקה, זהה תמורה מה הטעם שאכן רק משה זכה שנגלה לו טעם הפרה. ויש לבאר דאייא שם במדרש (במדבר יט ב) רבי חנין פתר קרא בפרשת פרה ששisha בה משבעה שבעה, שבע פרות, שבע שריפות, שבע הוצאות, שבע כיבושים, שבע טמאים, שבע טהורים, שבע כהנים עכ"ל. ובין כולם הם מ"ט, ואך על פי שמנין דברים אלו אינם בכיוון בפסוקים מכל מקום הם אמת ודבריהםאמת. וכן עיי' מושג השיג מ"ט שערי בינה ורוכך ותחסרוו מעט מלאקים' (תהלים ח, ה), ולכן לך אני מגלה טעם פרה שכבר למדת מ"ט שערי בינה אבל לאחרים חתקה. (פרשת חותק אות ב)

אצל משה שידע שעתידין לחוטוא בעגל לא היה הפרה חתקה

ואפשר לפרש שזו מה שאמרו במדרש (במדבר יט, ז) לך אני מגלה טעם הפרה ולאחרים חתקה, דהיינו הוואיל שכבר אמרתי לך שעתידין לחוטוא בעגל, אם כן אתה יודיע טעם הפרה שהיא לכפר על העגל, אבל לאחרים שאינם יודעים, היא חתקה מבלי שום טעם. (פרשת חותק אות ג)

מפרה אדומה למידים שמיתת צדיקים מכפרת רק עם תשובה

יש לדקדק איך אפשר שמיתת צדיקים מכפרת, והרי אמרתך אנו רואים שבאה רעה לעולם אחר מיתת הצדיק, והרי מיתה מרים נסתלק הbeer ואלא היה מים, ואי מיתנתן של צדיקים מכפרת למה באה רעה לעולם.

ויל שטהטע הוא כנודע שהשפע הרואוי לבוא על ידי צדיק מתחמעט כאשר הדור ראוי לך, ולכן הצדיק מסתלק מן העולם בשביב עוננות הדור, ואם הדור ירישי בעצמו ויעשה תשובה אז מתכפר עליהם, וממשום הכליף לה מפרה אדומה, שכשם שפה אדומה מטהרת טומאת המת כך מיתת צדיקים מכפרת על הדור, ומינה לייף נמי שכשם שאפר פרה לבדה אינה מטהרת אלא עם צירוף מים חיים, ועוד שאחד ההזאה ציריך שיטבול וגופו קודם שיטהר, כך מיתת צדיקים מכפרת אם ירגע בעצמו ויעשה תשובה. (פרשת חותק אות ה)

פרק נה פסוק ה

חמת למו כרמות חמת נחש כמו פתן
חרש יאטם אזנו:

גוזרות האומות נמשלים לאדרס
מתוך כך אנו למדדים שמחוייכים אנו
להודות להקב"ה כשמציז אל אותנו

הפסוק ממשיל את כעס האויבים והרשעים שמצערם את ישראל לנחש, וכן מצינו בפסוק (ירמיה ח, ז) שאמר הקב"ה לישראל כשרצה להעניש אותן 'הנני משלח בכם נחשים צפעונים אשר אין להם לחש ונשכו אתכם', שהמשיל את גזרות וצורות הגוים לנשיכת נחש. יש להתבונן ולהבין מה הטעם שהפסוק ממשיל את הרשעים שגוררים גזרות על ישראל דוקא בכינוי של נחש.

יש לבאר על פי מה שמובא בגמרה (סנהדרין ע, ב) שadam שראה את חברו ונכנס לתוך מים או לתוך אש ואוחז אותו שלא יוכל לצאת והוא מת, הרי זה ממש רוצה וחיבר מיתה, אף שהוא לא נכנס אותו לתוך האש, היהו שמנע ממנה לצאת. אולם אדם שלוח נחש ומרקב אותו לחבירו והוא מת מארס הנחש, נחלקו רבי יהודה וחכמים, רבי יהודה מחיבר וחכמים פוטרים, ובמקרה בגמרה שורש המחלוקת בין רבי יהודה לחכמים, רבי יהודה סובר ארנס הנחש נמצא בין שניי והנחש לא עושה שום פועלה בכך להוציא את הארץ, אלא הארץ כבר מוכן בפיו וברגע שפה הנחש נוגע באדם הרי הוא מקבל את הארץ יכול למות, ואם כן האדם שKirav את הנחש לחבירו במעשה הזה הוא הורג אותו. [זה ממש כמו שמכניס בו סכין]. אולם לדברי חכמים ארנס הנחש נמצא בתוך גופו והנחש מקיא את הארץ, ולכן כשאדם מקרב את הנחש לחבירו עדין לא גורם לו שום נזק ורוכך שהנחש יחליט להוציא את הארץ אז חברו מוות, ולכן הוא אינו מתחייב על זה, שנחשב שהנחש חזק ולא האדם, והאדם רק גרם שהנחש חזק.

זה גם הדמיון שיש בין הרשעים לנחש, שהקב"ה הנגה אותנו לבין אומות העולם, אבל הוא לא ציווה אותנו לנזור علينا גזירות, ולכן גם כהן גוזרים עליינו גזירות, ונחשב שהם עושים זאת מעצמם ומרצונם, ומכליא הקב"ה לא חייב להציג אותנו, כי כביכול הוא לא עשה את הנזק, וכשהקב"ה גואל אותנו מאותו העולם אפילו שהוא אינו מחויב אז זודאי עליינו אותנו מאותו ולחילל לנו. וזה כוונת דוד המלך שהמשיל>Create לשבח אותו ולהלל לשמו. וזה כוונת דוד המלך שהמשיל>Create הרשעים לנחש להודיעינו שכשועשה לנו הקב"ה נס ומצלינו מן האומות חייבים אנחנו להודאות לו ולפרנס הנס. (זע" שמשון פרשת חותק אות ח)

מועד צרע שמשון: 02-80-80-500 | לקבלת גלגולן לשלוח למייל: <https://www.zerashimshon.co.il/donation> או במייל: zera277@gmail.com

יעצא לאור עיי' צרע שמשון ע"ר 02 צרע שמשון 580624120 ארחה'ק הרוב' ישראלי זילברגס 05271-66450

ארחה'ב הרב מנחם בנימין פאשעען: Zera Shimshon C/O B Paskesz 1645 48 ST Brooklyn NY 11204 mbpaskesz@gmail.com 347-496-5657

ניתן להפקיד בנק מרכנתיל (ל)
סניף 635 מ"ה 71713028 צרע שמשון
כמ"כ ניתן לתורם בכריטים אשראי

ניתן לשולח תרומות והנחות לצדקה ולע"נ
ולקחת חלק בחוצאות והפצת הגלויות והספרים

ניתן להשיג את הספר "צרע שמשון"
bara'ah: 05271-66-450
347-496-5657

